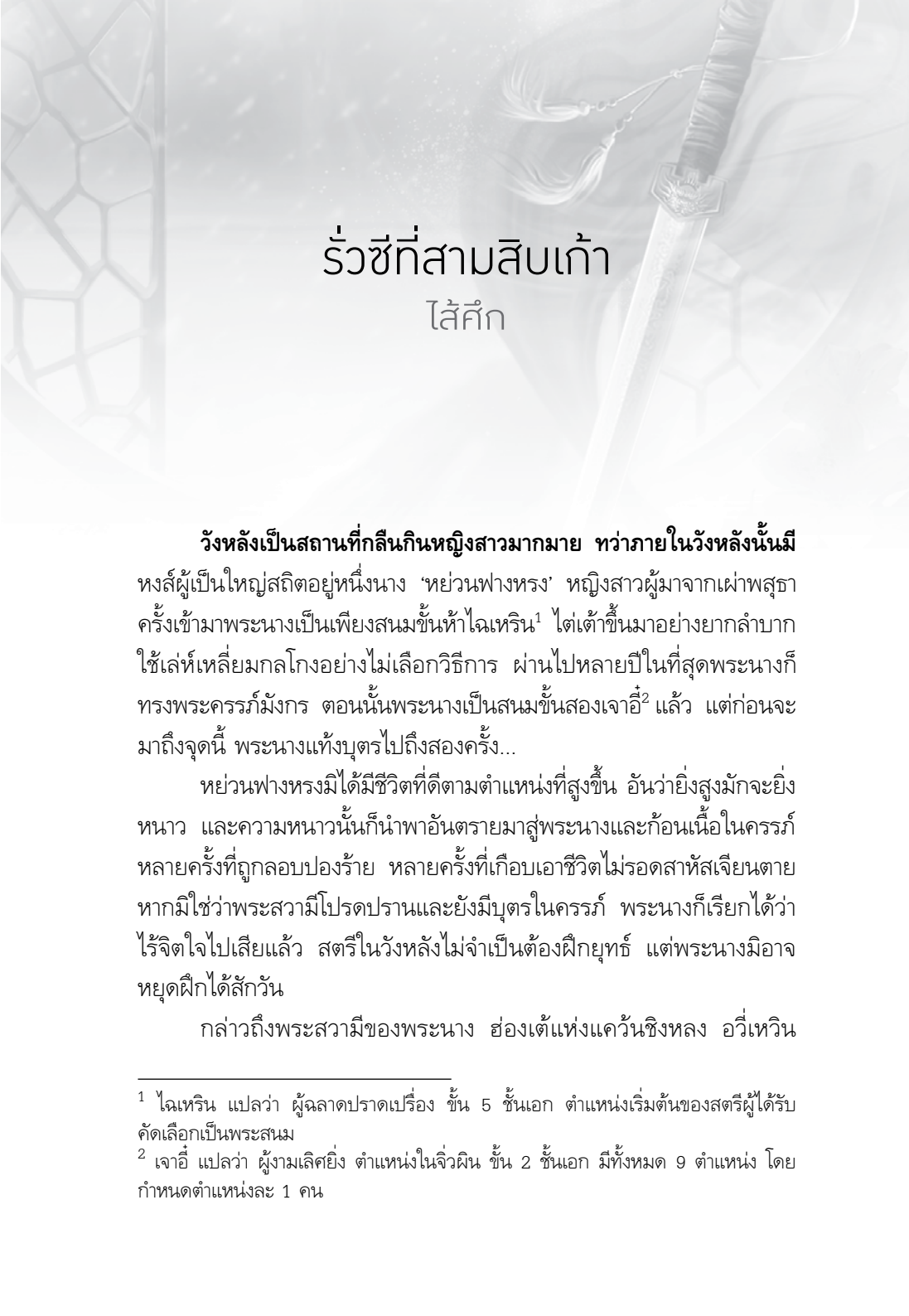

รัชที่สามสิบเก้า

ไฉ่คัก

วังหลังเป็นสถานที่ที่กลิ่นกษัตริย์สาวมากมาย ทว่าภายในวังหลังนั้นมีหงส์ผู้เป็นใหญ่สถิตอยู่หนึ่งนาง ‘หย่วนฟางหรง’ หงส์สาวผู้มาจากเผ่าพสุธา ครั้งเข้ามาพระนางเป็นเพียงสนมชั้นห้าไฉ่เหริน¹ ใต้เท้าขึ้นมาย่างยากลำบาก ใช้เล่ห์เหลี่ยมกลโกงอย่างไม่เลือกวิธีการ ผ่านไปหลายปีในที่สุดพระนางก็ทรงพระครรภ์มั่งกร ตอนนั้นพระนางเป็นสนมชั้นสองเจาอี้² แล้ว แต่ก่อนจะมาถึงจุดนี้ พระนางแทบบุตรไปถึงสองครั้ง...

หย่วนฟางหรงมิได้มีชีวิตที่ดีตามตำแหน่งที่สูงขึ้น อันว่ายิ่งสูงมักจะยิ่งหนาว และความหนาวนั้นก็นำพาอันตรายมาสู่พระนางและก้อนเนื้อในครรภ์ หลายครั้งที่ถูกลอบปองร้าย หลายครั้งที่เกือบเอาชีวิตไม่รอดสาหัสเจียนตาย หากมิใช่ว่าพระสวามีโปรดปรานและยังมีบุตรในครรภ์ พระนางก็เรียกได้ว่าไร้จิตใจไปเสียแล้ว สตรีในวังหลังไม่จำเป็นต้องฝึกยุทธ์ แต่พระนางมีอาจหยุดฝึกได้สักวัน

กล่าวถึงพระสวามีของพระนาง ฮ่องเต้แห่งแคว้นชิงหลง อวี๋เหวิน

¹ ไฉ่เหริน แปลว่า ผู้ฉลาดปราชญ์เรื่อง ชั้น 5 ชั้นเอก ตำแหน่งเริ่มต้นของสตรีผู้ได้รับคัดเลือกเป็นพระสนม

² เจาอี้ แปลว่า ผู้งามเลิศยิ่ง ตำแหน่งในจี๋ผิน ชั้น 2 ชั้นเอก มีทั้งหมด 9 ตำแหน่ง โดยกำหนดตำแหน่งละ 1 คน

เทียนหลง พระองค์เป็นบุรุษสูงส่ง มากด้วยบุญบารมี รูปโฉมงดงามราวเทพเซียนจุติมา เปี่ยมล้นด้วยเสน่ห์และมากด้วยปัญญา ไม่แปลกที่พระนางจะหลงรักพระสวามีอย่างหมดใจ

ทว่าห้องเต็มมีอาจมีหนึ่งภรรยา และหัวใจของพระองค์ก็ไม่เคยเปิดรับสตรีใด พระนางเข้าใจดี ขอแค่พระสวามียังดีกับตน สิ่งใดล้วนมีอาจสิ้นคลอนใจพระนางให้ห้วนไหวได้ ยกเว้นก็แต่สตรีผู้หนึ่งที่ถูกแต่งตั้งในเวลาใกล้เคียงกัน สนมชั้นสองชีวี่³ สตรีผู้นี้ไม่กี่ปีก็ได้ขึ้นเป็นถึงสนมชั้นหนึ่งก๊วยเพย⁴ ให้กำเนิดโอรสพระนามว่าอวีเหวินสวีหมิง หลังพระนางเพียงปีกว่า

ตอนแรกยังตีความในแง่ดี พระสวามีเพียงตั้งสนมไม่สำคัญขึ้นมาเทียบเท่าเพื่อปกป้องพระนางที่ทรงพระครรภ์ ไหนเลยภายหลังถึงมารู้ว่ารักใคร่อย่างแท้จริง จนพระนางคลอดโอรสที่พลังยุทธ์ไม่ใช่ชั่ว จับพลังได้ถึงระดับสองทั้งที่ยังไม่ลืมตา เป็นที่กล่าวขวัญเล้าลือถึงความเยี่ยมยุทธ์ ขุนนางหลายฝ่ายให้การส่งเสริม โดยมีเผ่าพสุธาคอยหนุนหลัง

เผ่าพสุธาตั้งอยู่บนผาเทวะ กินพื้นที่ส่วนหนึ่งทางทิศบูรพาของแคว้นชิงหลงซึ่งเต็มไปด้วยเหมืองแร่ทองคำ ตำแหน่งของเธอจึงได้มาอย่างง่ายดายที่สำคัญ โอรสที่พระนางปกป้องด้วยชีวิต เหยียบย่างคพของสนมในวังหลังมาไม่รู้เท่าไร สุดท้ายแล้วอวีเหวินหยางจวินของพระนางก็ได้รับการยอมรับ และแต่งตั้งเป็นองครักษ์ทายาทท่ามกลางความเห็นชอบจากทุกคน

ยามนี้โอรสเพียงหนึ่งเดียวของพระนางสร้างเรื่องน่าปวดหัว หมายความว่าบุตรลำดับสี่จวนแม่ทัพนามชื่อหมา่วซี ชำยังไม่ประสบความสำเร็จสูญเสียบุตรชายคนรองจวนแม่ทัพนามชื่อหมา่เนี่ยเฉิง ซึ่งเป็นผู้จงรักภักดีไป

³ ชิวี่ แปลว่า ผู้มีรูปโฉมวิจิตร ตำแหน่งในจิวผิน ชั้น 2 ชั้นเอก มีทั้งหมด 9 ตำแหน่ง โดยกำหนดตำแหน่งละ 1 คน

⁴ ก๊วยเพย แปลว่า ผู้สูงศักดิ์ล้ำค่า ตำแหน่งใน 4 พระชายา หรือที่เรียกว่าชื่อฟูเหริน สนมชั้น 1 ชั้นเอก มีทั้งหมด 4 ตำแหน่ง โดยกำหนดตำแหน่งละ 1 คน ก๊วยเพยเป็นตำแหน่งพระชายาลำดับที่ 1 ในองค์จักรพรรดิ มีศักดิ์สูงสุดในทั้งหมด 4 ตำแหน่ง

อีกหนึ่งคน ไม่ทราบว่สตรีที่เคยถูกอ่องแปดถอนหมั้นมีสิ่งใดน่าปรารถนา หน้าตางดงามไม่นับเป็นอย่างไร พลังสองสายหรือก็ธรรมดาเกินกว่าจะใส่ใจ ไรซึ่งความเป็นกุลสตรี แม้จะเพียบพร้อมทว่าไม่อ่อนหวาน น่าพิศวาส ที่ตรงไหน พระนางให้ข้องใจยิ่งนัก แม้กระทั่งพระสวามียังรักและเอ็นดู จนออกนอกหน้า

“เจ้าทำเช่นนี้ต้องการจะให้แม่อกแตกตายหรืออย่างไร!” หยวนฟางทรง ตวาดโอรสที่นั่งสงบเสงี่ยมอยู่ด้านข้าง

อวีเหวินหยางจวินถอนหายใจเฮือกใหญ่ ใบหน้าหล่อเหลาทรงภูมิ ปรากฏร่องรอยเหนียวล้า หัวคิ้วขมวดมุ่นอย่างเป็นกังวลไม่ต่างกับพระมารดา “ลูกต้องได้นางมาพะย่ะค่ะเสด็จแม่ หากน้องสี่ได้นางไป มิกลายเป็นพยัคฆ์ ติดปีกหรือทงหรือ ทั้งคู่ต่างก็มีพลังสองสาย ทั้งคู่ต่างก็ส่งเสริมเกื้อกูลกัน ข้า ชื่อเสียวเจีย⁵ ยังเหมาะสมที่จะเป็นฐานอำนาจให้แก่ลูก...”

เผียะ!

หยวนสองเฮาสะบัดมือคราหนึ่ง โดยไม่ต้องให้โอรสที่เฝ้าถนอมได้ กล่าวจบ “ไร้หัวคิด! เจ้าคิดว่าໄ໊หวาง⁶ จะนิ่งเฉยอย่างที่ผ่านมาหรือ”

อวีเหวินหยางจวินยกมือขึ้น ใช้นิ้วโป้งชี้ตลึงตลึงที่มุมปาก บนแก้มสาก ขึ้นรอยแดงอย่างเห็นได้ชัด “แค่สตรีนางเดียว น้องสี่หรือจะกล้า...”

“หุบปาก!” หยวนสองเฮาตวาดด้วยโหระ พลังยุทธ์สีดำแผ่คลุมไปทั่วห้อง ก่อนจะตวัดสายตาเชือดเฉือนระคนด้วยความพิศหวัง “เจ้าว่าໄ໊หวาง ไม่กล้า แม้กระทั่งเจ้าเองยังกล้าฉุดคร่านาง ໄ໊หวางที่เป็นคู่หมั้นคงไม่นิ่งดูตาย อย่างที่ผ่านมาก็แล้ว ไหนจะท่านแม่ทัพชื่อหมาชี่ซุยอีกเล่า ทำไมเจ้าถึงไร้ การไตร่ตรองได้ถึงเพียงนี้!”

แต่ก่อนที่จะมีการโต้ตอบระหว่างสองแม่ลูก เสียงนางข้าหลวงภายนอก

⁵ ชื่อเสียวเจีย หมายถึง คุณหนูสี่

⁶ หวาง คือคำเรียกองค์ชายหรืออ่อง

ก็รายงานเข้ามา “หวงโฮ่ว⁷ เหนียงเหนียง⁸ เชี้ยกงกงกลับมาแล้วพะคะ”

“ให้เข้ามา”

ชั้นที่รูปร่างสูงโปร่ง กิริยาไม่ต่างจากชายชาติตรีเดินเข้ามา ก่อนจะทำความเคารพเต็มพิธีการแก่พระมารดาแห่งแผ่นดินและโอรสสวรรค์องค์ต่อไป

“ถวายบังคมหวงโฮ่ว ถวายบังคมไ้จื้อ⁹ ขอพระองค์ทรงพระเจริญ พันปี พันๆ ปีจะมะคะ”

แม้เสียงจะแหลมเล็ก ทว่าท่วงท่าองอาจเยี่ยงเอกบุรุษ อวีเหวินหยางจวินมองชั้นที่คนสนิทของพระมารดาอย่างไม่ชอบใจนัก ด้วยหน้าตาที่หล่อเหลาชวนให้นางกำนัลน้อยใหญ่หลงใหล หรืออาภักปิริยาที่ยังคงความเป็นชาย มองอย่างไรก็ให้ขาดตาเสียเหลือเกิน

“ลุกขึ้นเถิดอาเฟิง” หยวนฟางหรงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

เชี้ยเฟิงลุกขึ้นขยับจากตรงกลางไปยืนด้านข้าง ก่อนจะรายงานเสียงอ่อนนุ้ม “ทูลหวงโฮ่ว หนุฉาย¹⁰ มีข่าวดีจะมะคะ”

ใจที่แห้งเหือดราวกับมีน้ำทิพย์มาชโลม สำหรับเชี้ยเฟิงแล้ว หยวนฟางหรงให้ความไว้อย่างยิ่งกว่าใคร เป็นชั้นที่คู่กายตั้งแต่พระนางเป็นสนมชั้นห้า ไฉเหริน ช่วยเหลือกันมาไม่น้อย ผ่านความตายร่วมกันมาไม่น้อย เมื่อได้ยินคำว่าข่าวดีจากปากคนสนิท ความตึงเครียดทั้งหลายก็ดูจะเบาบางลงไป

เชี้ยเฟิงไม่ประวิงเวลา รีบรายงานเรื่องที่ทราบมาด้วยน้ำเสียงเจือความดีใจ “หนุฉายพบดาบตัดอักษระแล้วจะมะคะ”

ดวงตาสองคู่เบิกกว้าง หยวนสองเฮาไม่รักษากิริยา ลูกพรวดพราดเดินมายืนตรงหน้าชั้นที่คนสนิท พระนางจ้องอีกฝ่ายอย่างเอาเป็นเอาตายด้วยความตื่นเต้น ส่วนอวีเหวินหยางจวินก็แทบนั่งไม่ติด หากตนได้ครอบครอง

⁷ หวงโฮ่ว หมายถึง สองเฮา

⁸ เหนียงเหนียง คือคำเรียกของเฮาหรือพระสนม

⁹ ไ้จื้อ หมายถึง องค์รัชทายาท

¹⁰ หนุฉาย หมายถึง คำแทนตัวของบ่าวชายหรือชั้นที่ในวัง

ดาบตัดดอกกระ การจะเป็นใหญ่ในได้หลักก็ไม่ใช่ว่าเรื่องพ้อฝัน

เชี่ยเฟิงเผยรอยยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่คร่ำหวัดใจสตรีน้อยใหญ่ แต่มีใช้สำหรับหยวนฟางหรง เขาค้อมศีรษะลงเล็กน้อยเพราะมีอาจทนายตายตาเป็นประกายของของเฮาได้ “เป็นชื่อเลี้ยวเจี้ยนจวนแม่ทัพที่ครอบครองอยู่จะมะคะ หนูนายเห็นนางใช้ดาบตัดดอกกระต่อสู้กับชื่อหมาเหี้ยเจิง”

“จริงรี!” สองแม่ลูกกล่าวออกมาพร้อมกัน อวีเหวินหยางจวินผุดลุกขึ้นเดินไปเดินมา

“จะมะคะ เหนียงเหนียง ไ้จื่อ”

“ประเสริฐนัก ช่างเป็นหญิงสาวที่มากไปด้วยเรื่องราวให้ค้นหา นี่มิใช่ว่าเป็นนางที่รักษาໄ໊หวางจนหายหรือ” หยวนสองเฮากลั้บไปนั่งที่เดิม ยกถ้วยชาขึ้นดื่มอย่างไม่รีบร้อน ในใจยิ่งทวีความเกลียดชังชื่อหมาเหี้ยจื่อ ช่างเป็นสตรีที่เต็มไปด้วยความลับและซับซ้อนเกินจะสืบหา

“ยังมีอีกเรื่องจะมะคะ”

“ว่ามา” หยวนฟางหรงวางถ้วยชาลง ประสานมือไว้ที่ตักกรอพึงชาวดิ

“ที่จริงแล้ว...ໄ໊หวางป่วย อาการไม่สู้ดีจะมะคะ”

“เจ้าเน่ใจรี!” อวีเหวินหยางจวินไม่อาจระงับความยินดีได้ ถามตัดหน้าพระมารดาอย่างไม่รักษามารยาท

“หลังจากประกาศสมรสพระราชทานจบ โໄ໊หวางก็กลับไปวังหมอกมรกต อาการป่วยที่ไม่เคยปรากฏกลับทำให้ໄ໊หวางกระอักเลือดคำใหญ่ ได้คุณชายรองสกุลจึงมารักษาอาการถึงทุเลา ทั้งพ่อบ้านเงินและองค์รักษ์หยิ่งเงินต่างก็ร้อนใจ นี่คงมิใช่เรื่องหลอกลวงแน่จะมะคะ”

หลังจากที่ฟังเชี่ยเฟิงรายงานจบ สองแม่ลูกที่กำลังใจเหลือเพียงหยิบมือ ก็กลับมาอีกเหิม หากขาดอวีเหวินเสียหมีงลักคน การจะช่วงชิงดาบตัดดอกกระหรือบัลลังก์ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอีกต่อไป

“มิน่าเล่า หวงช่าง¹¹ ถึงได้พระราชทานราชทินนามว่า ‘ໄ໊ห’ ให้แก่หมีงเออร์ ที่แท้ ‘ໄ໊ห’ ก็มีความหมายแอบแฝง ໄ໊หที่หมายถึงอายุยืน” ตอน

อวยยศอ่องให้เสวียหมิง พระนางยังแปลกใจว่าเหตุใดถึงได้ราชทินนามนี้ ทว่า ยามนี้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งแล้ว

รอยยิ้มที่ยิ่งกว่าชั่วร้ายผุดขึ้นบนริมฝีปากอวีเหวินหยางจวิน ทุกคน ต่างก็เงยบังนเพราะมีบางอย่างให้ขบคิด จนกระทั่งหยวนฟางทรงถามไอรส ของตน

“จวินเออร์ เช่นนี้แล้วระหว่างดาบตัดอักขระกับชื่อเสียงเจีย เจ้าจะเลือก อย่างไร อันอาจเหนือใต้หล้าหรือสตรีที่พึงใจ ตอบคำถามแม่ได้หรือไม่”

รอยยิ้มบนใบหน้าของอวีเหวินหยางจวินหายไป ตอบได้โดยไม่ต้องคิด ให้ปวดศีรษะ “เป็นคำถามที่ง่ายตายยิ่ง ลูกเลือกดาบตัดอักขระพะยะค่ะ แม้จะ เสียชื่อเสียงเจีย แต่ถ้าผู้ครอบครองดาบไม่ตกตาย ดาบจะเป็นของลูกโดย ขอบธรรมได้อย่างไร เสด็จแม่ว่าจริงหรือไม่”

หยวนฟางทรงพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ ก่อนจะถามขึ้นที่คนสนิท “อาเฟิง ตอนนั้นท่านแม่ทัพซื้อหมาชีฮุยกับชื่อเสียงเจียทำสิ่งใดอยู่”

เซี่ยเฟิงตอบอย่างพินอบพิเทา “ท่านแม่ทัพพาชื่อเสียงเจียไปเที่ยวเล่น ยังค่ายฝึกทหารในเมืองหลวงจะมะคะ”

อวีเหวินหยางจวินขมวดคิ้วที่มุ่นอยู่แล้วให้ยิ่งขมวดแน่นขึ้น “ท่านแม่ทัพ ไม่มีความเคลื่อนไหวแปลกประหลาดหรือ แล้วน้องสี่เล่า ได้เตรียมการจะ ตลบหลังกลับหรือไม่”

เซี่ยเฟิงก้มต่ำยิ่งกว่าเดิมขณะตอบ “ทางด้านท่านแม่ทัพหลังจากอนุญาต ให้ไชวหวางสำเร็จโทษซื้อหมาเนี่ยเจิงแล้ว ก็ดูเหมือนจะไม่ตั้งใจเอาความอีก ส่วนไชวหวางหลังจากรักษาอาการบาดเจ็บภายในจนหายเป็นปกติ ก็ยุ่งวุ่นวาย กับงานแต่งในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า เห็นว่าท่านแม่ทัพยกความยุ่งยากทั้งหมด ให้ไชวหวางจัดการ ส่วนตัวเองก็พาชื่อเสียงเจียไปเที่ยวรอบเมืองหลวง จะมะคะ”

¹¹ หวงซาง คือคำเรียกฮ่องเต้

คำรายงานนี้เหมือนไม่มีอะไรผิดปกติ แต่สองแม่ลูกย่อมรู้ดีกว่าภายใต้คลื่นลมสงบจะต้องเกิดพายุแน่

“อาเพิง เจ้ารีบไปรายงานทั้งสองเรื่องนี้ให้ผู้เฒ่าพสุธาทราบ” หยวนฟางทรงหมายถึงเรื่องดาบตัดอักษรและอาการป่วยของเสวียหมิง

“หนูฉายทูลลาจะมะคะ” เชียเพิงรับคำและรีบจากไปโดยเร็ว ราวกับไม่เคยมีตัวตนอยู่ตรงนั้นมาก่อน

ลมหมันต์พัดปลิวพาความหนาวเย็นผ่านสิ่งรางที่เดินไปตามทาง ฝ่ายสตรีที่ยังเป็นแค่หญิงสาววัยสิบห้าหนาว กอดแขนบุรุษวัยกลางคนซึ่งเป็นบิดาของเธอ ใบหน้างดงามไร้การแต่งแต้มสีลิปประดับด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุขตลอดเวลา เรือนผมสีน้ำตาลยาวถูกถักเป็นเปียเล็กทั่วศีรษะ ก่อนจะมัดรวบไว้ด้านหลัง ปากจิ้มลิ้มสีแดงสดราวบุปผาสีชาติขยับสนทนาเรื่องที่ค้างคาอยู่นานแล้ว

“ท่านพ่อว่าสิ่งที่ข้าคาดการณ์จะเป็นไปได้สักแค่ไหน”

ทหารยามตามรายทางพากันประสานมือทำความเคารพ ผู้เป็นแม่ทัพใหญ่แคว้นชิงหลงพยักหน้าให้เล็กน้อยขณะพาลูกสาวเดินผ่านเข้าไปยังด้านในสาวใช้ทั้งสองที่คนหนึ่งอุ้มพิน อีกคนหนึ่งอุ้มสุนัขสีขาวค้อมศีรษะลงต่ำ เร่งฝีเท้าตามผู้เป็นนายทั้งสองเพื่อไม่ให้คลาดกัน

“เป็นไปได้มาก แม้จะขาดเบาะแสให้สืบสาวต่อ แต่ก็พอจะทราบชัดแล้วว่าเป็นไฉจื่ออยู่เบื้องหลัง” ชื่อหมาขี้ฮุยตอบเสียงเข้ม เรื่องที่เคยสนทนากับบุตรสาวในป่าอสูรแดนเหนือยังไม่คลี่คลายว่าเป็นผู้ใดบงการ ทว่าเพราะเหตุการณ์ต่างๆ และความเคลื่อนไหวของขุนนางในราชสำนักกรมทั้งองค์รัชทายาท ก็พอจะตีความได้ว่าเรื่องราวจะเป็นไปในทิศทางไหน

“แต่ว่า...ถ้าพวกเราจับคนของไฉจื่อที่คอยสังการไม่ได้ ก็ไม่อาจสาวไปถึงไฉจื่ออยู่ดี” รั่วซิบบ่นเพิ่มพ้ำ ขณะที่ดวงตาก็กวาดมองค่ายทหารไปด้วย เธอเห็นธงสัญลักษณ์ประจำแคว้นชิงหลงคือรูปมังกรวาดเส้นสีทองบนพื้นผ้า

สีแดงปักอยู่ตรงประตูทางเข้า ค่ายทหารนี้ตั้งอยู่ในเมืองหลวง ที่นี้ใช้สำหรับฝึกทหารลับแต่ละหน่วย หน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดคือหน่วยที่บิดาเธอมีอำนาจสั่งการ ซึ่งมีนายกองจางหยงเป็นหัวหน้า

“เรื่องนี้ยังไม่ต้องห่วงไป ทหารรักษาเมืองของตระกูลหลี่ให้ความคุ้มครองราชินิกุลจากแคว้นเสวียนอยู่และไปห้อย่างเคร่งครัด พอถึงวันเดินทางกลับ แต่เราส่งพวกเขาออกนอกชายแดนได้อย่างปลอดภัยก็จบเรื่องจบราวเสียที”

กล่าวถึงตรงนี้รัวซึกก็หยุดชะงัก ทำให้ซือหม่าซีซุยหยุดตามไปด้วย สาวใช้ทั้งสองที่อยู่ด้านหลังก็แข็งค้างไม่ต่างจากตุ๊กตาหิมะ

เธอก้าว “ข้าลืมนบอกท่านพ่อ ที่จริงแล้วโมเจวียหวางจากแคว้นไปหู่เป็นตัวปลอม”

“ตัวปลอม?” ซือหม่าซีซุยถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

“เจ้าคะ ข้าให้ผู้หญิงมาเป็นคนสืบ และเขาก็ทำได้ดีมาก ท่านพ่ออย่าลืมตรวจวัลีให้เขาอย่างงามด้วยนะเจ้าคะ”

ซือหม่าซีซุยมองลูกสาวตาเขียวบ๊ัดก่อนจะย้าเตือนความทรงจำนาง “มิใช่เพราะเจ้าหรือหอกหรือ กิจการสวรรค์ของนักพนันถึงได้ซบเซานัก”

หญิงสาวผู้เคยสร้างเรื่องไว้ใหญ่โตหัวเราะแห้งๆ แล้วรีบเปลี่ยนเรื่องโดยเร็ว “ที่ข้ายังไม่แจ้งฝ่าบาทเรื่องโมเจวียหวาง เพราะข้าคิดที่จะใช้ประโยชน์จากเขา”

ซือหม่าซีซุยหาได้มีโทสะที่ถูกปิดบังไม่ เพราะก่อนหน้านี้ไม่รู้ว่่าที่จริงแล้วพวกเขาเป็นคนที่มีความผูกพันยากจะตัดขาดจากภพก่อน ไม่แปลกที่จะไม่ไว้ใจซึ่งกันและกัน

รัวซึกกล่าวพลางงุมมือบิดาเดินต่อไปยังปะรำที่สร้างไว้รอตั้งแต่เช้า “ข้าต้องการบุปผาอัคคีหิมะ ได้ยินว่่าที่แคว้นจูเซวมีหนึ่งดอก ข้าหมายช่วยโมเจวียหวางตัวจริง ให้เขาทำพันธสัญญาว่่าจะอภิเษกสมรสกับงูจู่จากแคว้นจูเซวเพื่อส่งมอบบุปผาอัคคีหิมะให้ข้าเป็นการตอบแทน”

“เจ้าลูกเขยคนนี้ จะเจ็บป่วยทั้งที่สมุนไพร่ที่ใช้รักษายังหายาก รวากับ
สวรรค์กำหนดชะตาชีวิตให้แล้วกระนั้น” ชื่อหมาชีษุยกอดถอนใจ เขาต้องเอาใจ
ช่วยอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นลูกสาวสุดที่รักจะต้องเป็นม่ายอย่างไม่ยุติธรรม

“แผนของเจ้าตื่นขึ้นเกินไป ไม่เจวี่ยหางไม่มีทางยอมรับข้อต่อรองนี้
ของเจ้า”

รั้วซีหัวเราะน้อยๆ คาดแล้วว่าบิดาจะต้องพูดเช่นนี้ เธอเงยหน้า
ส่งสายตาเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ “ข้าเป็นใคร มิใช่เป็นลูกสาวมาเพียใหญ่เชื่องไฮ้หรือ
เจ้าคะ”

อดีตมาเพียอิงงันไปชั่วขณะ ก่อนจะหัวเราะเสียงดังกังวาน “ใช่! เพราะ
เจ้าเป็นลูกสาวข้า เป็นลูกสาวที่ข้าเลี้ยงดูและสั่งสอนมากับมือ”

ชื่อหมาชีษุยกะซับเสื้อคลุมขนสัตว์ตัวหนาให้รั้วซี รอยยิ้มภายใต้
หนวดเคราดูอบอุ่น แวดตาที่คอยระแวดระวังอยู่เสมอยามนี้ผ่อนคลายขึ้นมาก
ราวกับฝันตื่นหนึ่งที่ไม่มีวันเป็นจริง นางคือชีซีของเขา ลูกสาวที่เขารักสุดหัวใจ
ภพก่อนเวลาที่จะอยู่กับนางมีน้อยมาก ข้ายังไม่ได้ปกป้องจนถึงวินาทีสุดท้าย
นางก็จากไป ไม่ทันได้เห็นหน้า ไม่ทันได้ทำศพ จู๋ๆ ตัวเขาก็ดูเหมือนที่นั่นแล้ว มิคาด
ว่านางก็มาอยู่ที่นี่ด้วย สวรรค์ช่างเมตตาคนจริงแท้

“ข้าดีใจมาก ของขวัญใดในโลกล้วนไม่ล้ำค่าเท่ากับการที่ข้าได้พบกับ
ท่านพ่ออีก” รั้วซีก็คิดเช่นเดียวกับชื่อหมาชีษุย ดวงตาหงส์ที่ใสกระจ่างดู
ธารน้ำแดงขึ้นเล็กน้อย เธอกลืนก้อนสะอื้นลงไปในลำคอ

ชื่อหมาชีษุยคิดว่าลูกสาวมากอดพลาตหลังเสียงดังปึก “ข้าจะไม่ให้
เรื่องราวชั่วร้ายเดิม หากมีใครคิดทำร้ายเจ้า ข้าจะไม่ละเว้นมัน ต่อให้เป็นศัตรู
กับคนทั้งใต้หล้า ข้าก็จะปกป้องเจ้าให้ดี”

เธอซึมซับอ้อมกอดอันอบอุ่นที่โหยหามาเนิ่นนาน ในที่สุดทั้งสองก็เดิน
มาจนถึงปะรำริมลานฝึกทหาร ปะรำไม้แข็งแรงพันผ้าสีขาวไขว่สลับ ด้านบน
ทำเป็นร่มเงา ด้านในวางโต๊ะและเก้าอี้พร้อมสรรพเพื่อให้ความสะดวกสบาย
สองพ่อลูกนั่งลงชมบุรุษรูปร่างกำยำทั้งหลายประมาณสามสิบคนกำลังแล

เปลี่ยนฝีมือ โดยมีนายกองจางหยงยืนตัดสินอยู่เบื้องหน้า ยังมีหูลีเสียงอ้วนที่ได้รับมอบหมายให้มาฝึกทหารที่นี้ยืนมองอยู่ด้านข้าง

ชีวฟางเขียนวางพิณลงก่อนจะรินน้ำชาให้ผู้เป็นนายทั้งสอง

ชีวซุฉินลูบหัวเสี่ยวเยี่ยที่เอาแต่นอนซุกอกไม่ยอมลืมตา สองพี่น้องสกุลชีวพากันมองไปในลานอย่างตื่นตาตื่นใจ ทหารวัยฉกรรจ์รูปร่างกำยำล่ำสันเปลือยท่อนบน อากาศเย็นเยือกซ่านบนพื้นยังเต็มไปด้วยหิมะ ทว่าพวกเขากลับไม่สะทกสะท้านหรือแสดงอาการหนาวสั่น ทำให้ผู้คนรู้สึกนับถือและภาคภูมิใจกับทหารของแคว้นอย่างยิ่ง

“เจ้าให้ข้าพามาที่นี่คงมีอะไรจะมาดูวิธีฝึกทหารอย่างเดียวกระมัง” ซื่อหม่าซื่อซุยเอ่ยถามอย่างรู้ทัน มือหนึ่งยกขึ้นลูบเคราอย่างเคยชิน

ชีวฟางเขียนส่งเตาพกไฟซื่อหม่าซื่อซุย ก่อนจะนำเตาพกอีกอันหนึ่งมาให้รัวซึกุมไว้แก้หนาว

หญิงสาวตอบเสียงเบาเหมือนไม้หนักแน่น แต่คนที่ได้ฟังย่อมรู้ว่าผู้พูดคาดหวังกับสิ่งที่กล่าวออกมามากแค่ไหน “ข้าขอยืมหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดของท่านเพื่อให้ปฏิบัติภารกิจหนึ่ง ภารกิจนั้นอันตรายยิ่ง ถ้าไม่ใช่คนที่ท่านพอฝึกมาเอง ข้าก็ไม่อาจวางใจ ข้าจะนำพวกเขาไปช่วยโม่เจี๋ยหวางเจ้าค่ะ”

ซื่อหม่าซื่อซุยเงยบั้น สวมมือที่จับเตาพกคลายออกเล็กน้อย “หน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดอยู่ภายใต้อำนาจของข้า แต่นายกองจางหยงเป็นหัวหน้าสั่งการ” อดีตมาเฟียละสายตาจากทหารกลับมามองลูกสาว แว่ตาดูลำบากใจอยู่บ้าง “ซี้ซี้ ยุคนี่ไม่เหมือนยุคที่พวกเราจากมา ยากนักที่บุตรจะฟังสตรี ข้าเจ้าอายุยังน้อยเท่านี้ ไม่เคยมีผลงานให้กล่าวอ้างถึงความสามารถ ไหนเลยพวกเขาจะเอาชีวิตมาเสี่ยงกับเจ้า”

รัวซี้เข้าใจดี ทหารเหล่านี้หาใช่ลูกน้องในแก๊งมาเฟีย แต่เป็นทหารรับใช้แคว้นแคว้น ข้ายังเป็นหน่วยลับที่ใช้งานสำคัญ ทว่าการช่วยชีวิตองค์ชายโม่เจี๋ยก็สำคัญเช่นกัน หากเธอกราบทูลฮ่องเต้เรื่องนี้ ด้วยความเปย์แบบหน้ามืดตามัวพระองค์ย่อมอนุญาต แต่เธอจะไม่ได้รับการยอมรับจากพวก

ทหาร ข้าบิดายังจะได้รับความยากลำบากในภายภาคหน้า ทหารกล้าเหล่านี้จะไม่เชื่อถือบิดาอีก

เธอวางเตาพกลงบนโต๊ะ ก่อนจะเขย่าแขนบิดาแล้วกล่าว “ให้ข้าลองดูได้หรือไม่ท่านพ่อ ข้าจะพิสูจน์ให้พวกเขาดูว่าข้าก็สามารถ”

“ซีซี พลังยุทธ์เจ้าเพียงระดับห้าชั้นสูง ถ้าเป็นเมื่อก่อนข้าจะไม่ห้าม แต่ตอนนี้ไม่ห้ามคงไม่ได้ ที่นี้ไม่อาจใช้หลักวิทยาศาสตร์มาชี้วัด ทุกคนต่างมีพลังเหนือธรรมชาติมาแต่กำเนิด ตัวเจ้ามาโลกนี้ได้ไม่นาน พวกเขาคือทหาร หาใช่นักเรียนรุ่นเยาว์ในสำนักศึกษาหลวงไม่”

ไม่น่าเชื่อว่าจะมีวันที่บิดาไม่ส่งเสริม ร่ำเรียนอย่างใจจนไหลตก ซ้อนสายตามองอย่างตัดพ้อ “ท่านพ่อพูดเช่นนั้นข้าเสียใจนะ ตัวข้าเป็นท่านที่สั่งสอน เหตุใดท่านถึงไม่เชื่อฝีมือลูกสาวตัวเอง ข้าตัวเล็กไร้เรี่ยวแรง แต่การจะเอาชนะคนผู้หนึ่ง บางทีก็ไม่จำเป็นต้องลงมือเองเสมอไปนี่”

ชื่อหมาซีซียูตำหนิตัวเองในใจ ความเชื่อใจนับเป็นส่วนหนึ่งของสายสัมพันธ์อันแน่นแฟ้น เป็นเพราะเขากังวลมากไปจึงทำให้นางสูญเสียกำลังใจ “เอालะ ข้าจะให้โอกาสเจ้าสักครั้ง เพราะเจ้าเป็นลูกของข้านะซีซี อย่าทำให้ข้าต้องผิดหวัง”

ร่ำซีซีมร่า พยักหน้าหงิกๆ รวากับไถ่จิกข้าวสาร ปรกติตาที่เหมือนลูกหมาโดนดุนเปลี่ยนเป็นแพรวพราว ก่อนจะลุกขึ้นวิ่งโร่ไปหยุดอยู่ข้างกายนายกองหนุ่ม

นายกองจางหยงสะดุ้งสุดตัว เขยิบออกห่างหญิงสาวพอประมาณ ตัวเขาไม่ได้สวมเสื้อ ส่วนนางก็เป็นสตรี มายืนใกล้ชิดเช่นนั้นไม่งามยิ่งนัก อย่าว่าแต่มายืนตรงนี้เลย การที่นางเข้ามาที่นี้ก็ไม่งามแล้ว ทหารสามสิบชีวิตที่อยู่ตรงนี้น้วนไม่ได้สวมเสื้อสักคน!

เหล่าทหารกล้าทั้งสามสิบนายไม่ต่างจากนายกองหนุ่ม ใบหน้าพวกเขาขึ้นสีแดงเป็นริ้ว มองไปเบื้องหลังเห็นท่านแม่ทัพใหญ่ สตรีผู้นี้ย่อมเป็นคุณหนูสี่ชื่อหมาว่าซีซีที่ผู้คนเล่าลือว่าดงามราวเทพธิดาจุติมาเป็นแน่ คำเล่าลือนั้นไม่ได้

เกินจริงเลย นางในอาภรณ์สีชมพูที่สวมทับด้วยเสื้อคลุมขนสัตว์สีขาว ย่ำเท้ามาตามหิมะปรากฏเป็นรอยเท้าเล็กๆ หลายรอย ดวงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา คิ้วเรียวดั่งคันศร ริมฝีปากได้รูปสีแดงดูผลองเภา สองแก้มขึ้นสีเลือดผาด ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้า ท่าทางเป็นกันเองไม่หยิ่งยโสเหมือนบุตรสาวของขุนนางอื่น ความสดใสร่าเริงที่แฝงอยู่ในกิริยาที่พยายามสำรวม พาให้ผู้คนที่ผ่านคลាយโดยแท้

“คุณหนูสี” นายกองจางหยงเป็นฝ่ายทำลายความเยียบทักทายขึ้นมา ก่อน

ร่วซียิ้มตอบ ช่างเป็นรอยยิ้มชวนให้ผู้คนที่ลुकยิ่งนัก ดูเหมือนนางจะมาเล่นสนุกที่นี้อย่างไรอย่างนั้น นายกองหนุ่มหวาดระแวงตามสัญชาตญาณ

“โอ้ ว่าที่หวางเพย¹² ในโซ่หวางเองหรือนี่” หลี่เสียงอวินเดินจากจุดสังเกตการณ์มาทักทายเช่นกัน

“คุณชายหลี่” หญิงสาวค่อมศีรษะตอบรับ

นายกองจางหยงผู้กำลังปฏิบัติหน้าที่ทดสอบทหารกล่าวขึ้นโดยไม่ดูสีหน้าใครทั้งนั้น “คุณหนูสี เชิญกลับไปนั่งที่ด้านหลังก่อนเถิด ตรงนี้ไม่ใช่ที่สตรีจะมายืน ข้ายังต้องฝึกฝนพวกเขา หากคุณหนูสีมาเที่ยวเล่น กรุณาทำตามกฎในค่ายทหาร อย่าเดินเล่นผ่านรบกวน”

หลี่เสียงอวินถึงกับหน้าตึง พร้อมกับถอยห่างจากตรงนั้นสามก้าว นายกองจางหยงผู้นี้ก็กินอะไรผิดสำแดงมาหรือไม่ รู้หรือไม่ว่านางเป็นใคร นางคือองค์หญิงพระชายาจอมโหดที่เตะเขาเสียไม่เป็นผู้เป็นคน นอนชมจนลูกไม่ขึ้นมาครึ่งค่อนเดือนเชียวนะ!

ร่วซิชมวดคิ้วไม่พอใจแต่ก็ไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า “วันนี้ข้าไม่ได้มาเที่ยวเล่น”

นายกองจางหยงที่กำลังจะอำปากสั่งการทหารให้แลกเปลี่ยนฝีมือต่อ

¹² หวางเพย หมายถึง พระชายาในองค์ชายหรืออ๋อง ในที่นี้หมายถึงพระชายาเอก

ชะงักทันที

“ข้ามาดูศักยภาพของพวกท่าน หมายถึงใช้งานพวกท่านให้ทำภารกิจใหญ่ที่สำคัญ”

นายกองจางหยงหันไปมองแม่ทัพใหญ่ที่นั่งอยู่ในปะรำ ไม่มีคำอนุญาตหรือปฏิเสธ ก็เข้าใจได้ว่าผู้บังคับบัญชาให้เขาเป็นคนตัดสินใจ

“คุณหนูสี่ ท่านเป็นสตรี”

ทหารกล้าสามสิบนายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างออกรส บางคนถึงกับหัวเราะร่ากันว่านี่คือเรื่องตลกขบขันในโรงงิ้วฉากหนึ่ง

รู้ซีกวาดตามองไปรอบด้าน รับรู้ได้ถึงสายตาดูถูกดูแคลนมากมาย ลำพังเธอมาเที่ยวเล่นจริงยังพอให้พวกเขาเอ็นดู แต่ถ้ามากล่าวาจาอวดดี เช่นจะสั่งการพวกเขา ย่อมได้รับผลตอบแทนเช่นนั้น

หญิงสาวก้าวเข้ามาประชิดตัวนายกองหนุ่ม เียดใบหน้าที่แสดงออกถึงความมั่นใจขึ้น “เป็นสตรีแล้วอย่างไร วันนี้เป็นเสียวเจีย¹³ ขอทำประลองท่าน!”

เกิดความเจียบขึ้นชั่วอึดใจ ก่อนจะมีเสียงหัวเราะดังร่ากับผืนฟ้าจะถล่ม จะไม่ให้พวกเขาหัวเราะได้อย่างไร ก็ในเมื่อนางตัวเล็กเพียงแค่นั้น สูงเท่าหน้าอกนายกองจางหยงได้กระมัง เกรงว่าแค่กระทบ ร่างกายอันบอบบางของนางก็คงจะแตกสลายไปเสียแล้ว

ใบหน้ารู้ซีกยิ้มครี้มคล้ายท้องฟ้าที่กำลังจะเกิดพายุฝน ประกายตาลุกวาวด้วยโทสะ พยายามข่มกลั้มน้ำล้นเนือบนใบหน้าที่กระตุกให้เรียบเฉยดูฉาบด้วยน้ำแข็ง

“ข้าจะได้ประโยชน์อันใด ไม่มีเหตุผลที่ข้าต้องประมือกับคุณหนู” นายกองจางหยงกล่าวออกมาในที่สุด เสียงหัวเราะจากทหารทั้งสามสิบนายเจียบลอย่างรู้กาลเทศะ

วิธีบอกรัดนิมนวลเช่นนี้ไม่ทำให้เธอรับมือได้โดยง่าย “หรือท่านนายก

¹³ เป็นเสียวเจีย หมายถึง ตัวข้าผู้เป็นคุณหนู

จางหยงกลัวจะแพ้ข้า?”

ครั้นโดนสบประมาท สีหน้านายกองหนุ่มก็บึ้งตึงอย่างเห็นได้ชัด เขาถอยหลังสามก้าวห่างจากนาง กลิ่นหอมกรุ่นนั้นทำให้เขาสูญเสียความสนุกสนานเยือกเย็น “ข้าไม่เกรงกลัวจะพ่ายแพ้ แต่ข้ามีอาจทำร้ายสตรี”

ร่วซีไม่มปาก หรีตามองอย่างมาดร้าย นายกองจางหยงผู้นี้แต่ก่อนมาขอร้องเธอให้ไปช่วยบิดาด้วยท่าทางนอบน้อม ยามพบกันที่ภายนอกเขตล้าสัตว์ก็หักทลายอย่างเป็นกันเอง ทั้งยังแฝงด้วยความเกรงใจ ทว่าตอนนี้เขาขึ้นต่อหน้าทหารนับสามสิบนาย แล้วยังมีบิดามองอยู่ จึงวางมาดผู้นำได้นำหมั่นไส้ยิ่งนัก ดวงตาใสพิสุทธิ์ดูน่าอัศจรรย์ยิ่งไปยิ่งไบหน้าคมเข้ม “หากศัตรูท่านเป็นสตรี ก็คงปล่อยให้หนีไปแล้วกระมัง?”

“นั่นไม่เหมือนกัน” นายกองหนุ่มขมวดคิ้ว ดูท่านางคงราวีเขาไม่เลิกแน่ เขากล่าวต่อ “คุณหนูต้องการจะให้พวกข้าทำอะไรใด หากมิเหลือบ่ากว่าแรง ข้าจะเกณฑ์คนจำนวนหนึ่งไปทำให้ ท่านไม่ต้องมาลำบากสุมเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ อีกอย่าง...ท่านเป็นว่าที่ท้าวเพียโนโซ่หวาง เกิดเหตุผิดพลาดได้ขึ้นมา เกรงว่าศิระหะหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดทั้งหมดคงมีอาจซัดใช้”

ช่างกล่าวได้มีเหตุผลจนร่วซีได้เถียงไม่ออก หากตั้งต้นที่จะประลองกับเขา ก็เท่ากับว่าเธอสร้างความลำบากให้หน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ด หญิงสาวก้าวเข้าไปประชิดอีกครั้งแล้วกระซิบด้วยเสียงที่เบาจนแทบจะไม่ได้ยิน “เรื่องที่ข้าจะให้พวกท่านไปทำนั้นสำคัญมาก ตอนนี้ยังบอกไม่ได้ แต่เป็นความสำคัญระดับแวนแคว้น ประการสุดท้าย ประโยชน์ที่ท่านจะได้รับจากข้าในการประลองครั้งนี้คือ วิชาต่อสู้เฉพาะสกุลชื่อหมาที่ท่านพ่อไม่เคยสอนในกองทัพ ท่านมิอยากจะเรียนรู้จากข้าบ้างหรือ”

จิตใจนายกองหนุ่มไขว่เขว เขาประจักษ์ด้วยตาว่าท่านแม่ทัพชื่อหมาชีสุยนั้นมีวิชาการต่อสู้แปลกประหลาด สามารถใช้ได้จริง หน้าข้ายังมีประสิทธิภาพอันเยี่ยมยอด เท่าที่สอนในหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดก็ว่าล้าเลิศมากแล้ว ยังมีที่พิสดารกว่านี้อีกหรือ

“ข้ามิอาจทำร้ายคุณหนูได้”

น้ำเสียงยืนยันหนักแน่นราวกับไม่มีสิ่งใดสั่นคลอนได้แม้เขาตรงหน้าจะถล่มทลาย ทำให้รัวซีเทบกรีร้องเป็นภาษาต่างดาว เธอจึงยื่นข้อเสนอ “หากไม่ยากทำร้ายข้า เช่นนั้นก็ประลองกันด้วยปัญญาและกลยุทธ์เป็นอย่างไร”

ทหารทั้งสามสับนายส่งเสียงอีกครั้ง ทุกคนต่างให้ความสนใจ

เมื่อเห็นอารมณ์นางไม่มีทีท่าจะระเบิดออกมา หลี่เสียงอวินจึงก้าวเดินกลับมายืนเคียงข้างหญิงสาว กระซิบบอกนางถึงความสามารถของนายกองหนุ่ม “นายกองจางหยงมีสติปัญญาล้ำเลิศด้านการต่อสู้ ยุทธวิธีที่ใช้ในสนามรบก็มีใช้สามัญ เจ้าที่ไม่เคยรบทัพจับศึก...มั่นใจหรือว่าจะชนะ”

เธอตัวต้วตามองคนตัวสูงกว่า เห็นใบหน้าคล้ายบุรุษเจ้าสำราญนั้น ฉายแววสนุกสนาน “ข้าไม่เคยเดิมพันสิ่งใดที่จะนำมาสู่ความพ่ายแพ้ แต่ต่อให้วันนี้ข้าแพ้ก็ต้องลองดูสักครั้ง ข้าจำเป็นต้องใช้พวกเขา จำเป็นต้องทำให้พวกเขาอมรับในตัวข้า”

หลี่เสียงอวินหัวเราะ “สิ่งหนึ่งที่เจ้าชนะแล้วในตอนนี้คือความมั่นใจ สมแล้วที่เสียหิมิงปักใจต่อเจ้า”

“หากไม่มั่นใจก็มีอาจประสบความสำเร็จ ทุกเรื่องที่ข้าทำไม่มีเวลาให้ล้อเล่น”

น้ำเสียงเคร่งเครียดในตอนท้ายของนาง ทำให้หลี่เสียงอวินถึงกับเลิกคิ้วและไม่กล่าวสิ่งใดอีก

“คุณหนู ต้องการจะประลองเช่นไร” นายกองจางหยงถาม

รัวซีครุ่นคิดขณะสังเกตการณ์รอบด้าน สายตาไปหยุดอยู่ที่ทหารทั้งสามสับนาย “ให้ข้าและท่านเลือกทหารที่มีพลังยุทธ์สายสีตามาสั่งการหนึ่งนาย จากนั้นก็ให้พวกเขาประลองกันเอง ส่วนข้ากับท่านคอยสนับสนุนอยู่ด้านข้าง ตัวท่านมีพลังสายสีขาว ส่วนข้าเองก็สามารถใช้ธาตุได้ ดังนั้นให้เราช่วยเหลือคนของตัวเอง แต่...ห้ามใช้พลังทำร้าย หากคนทั้งสองพลาดพลั้งบาดเจ็บเพราะ

พลังของท่านกับข้า นั่นถือว่าพวกเขาไม่ระมัดระวังพอ เราทั้งสองทำได้เพียงส่งเสริมคนของตนเท่านั้น วิธีนี้น่าสนุกดี...ว่าหรือไม่”

ทันใดนั้นก็บังเกิดเสียงฮือฮา สถานการณ์ก็ฉับพลันเปลี่ยนเป็นครื้นเครง วิธีนี้คล้ายคลึงกับการวางกลยุทธ์บนแผ่นกระดาน แต่คราวนี้ใช้คนจริงๆ น่าสนใจ ช่างน่าสนใจ!

“ตกลง” นายกองหนุ่มยอมรับจนได้

รัฐและนายกองจางหยงเดินไปเลือกทหาร เธอเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าทหารคนแล้วคนเล่า ใช้สายตามองสำรวจกลัมนั้นอย่างถี่ถ้วนไปทั่ว แม้พวกเขาจะหน้าแดงจนแทบละลาย ทว่าเธอก็ไม่ยอมหยุดสายตานั้นจางจ้วงที่ไล่ไปตามร่างกายสมบูรณ์เหล่านั้น บางครั้งก็หยุดมองกลั่มไหล่และกลั่มท้อง หรือขยับเข้าไปใกล้เล็กน้อยเพื่อฟังลมหายใจ แล้วเธอก็เจอคนที่น่าสนใจ...

“ท่านชื่ออะไร”

“ข้าน้อยจงอินขอรับ” ทหารฉกรรจ์หน้าตาไร้ความรู้สึก แต่มีรูปร่างล่ำสันตบหน้าเสียงเรียบ

“ข้าเลือกท่าน”

จงอินเดินตามหญิงสาว ในใจคิดอย่างไรก็ไม่มีใครคาดเดาได้

รัฐหันไปสนทนากับเขา นี่มิใช่การพูดคุย แต่เป็นการเตือน “ทำให้เต็มที่ หากคิดแกล้งแพ้หรือไม่เชื่อฟัง ไม่ใช่แค่ข้าที่เสียหน้าหรือโดนหัวเราะเยาะ แต่รวมถึงตัวท่านเองก็จะถูกเหยียบย่ำไปด้วย มิแน่ว่าอาจถูกปลดออกจากหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดก็ได้”

จงอินหาได้คำตอบไม่ เขาหยุดเท้าขณะที่หญิงสาวหยุดเดิน

ทั้งสองฝ่ายมีเวลาว่างแผนเพียงสองเค่อ รัฐไม่รอช้า สั่งให้จงอินนั่งลง จากนั้นเธอก็นำกระดานแผ่นหนึ่งมาวางตรงหน้า ครั้นปลายพู่กันแต้มน้ำหมึกแล้ว เสียงหวานก็พึมพำ “ตอนนี้เป็นเวลาสิบเอ็ด เอาแมงป่องก็แล้วกัน”

จุดหลายจุดถูกแต้มลงบนกระดาน จงอินนั่งมองอย่างเงิบงันมิได้เอ่ยปากถาม เขาเห็นนางวาดลายเส้นเชื่อมต่อไปตามจุด ก็บังเกิดความสงสัย

ในใจ นางจะเอาแผ่นกระดาษพวกนี้มาทำอะไรในเมื่อคนที่ลงไปต่อสู้คือเขา

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ สายลมหนาวก็พัดผ่านไป หญิงสาวยื่นแผ่นกระดาษส่งให้นุรุช “ท่านจดจำจุดต่างๆ และลายเส้นที่เชื่อมโยงเอาไว้ ต้องจำให้ได้ภายในหนึ่งเคื่อนี้ ระหว่างจดจำก็ฟังเข้าไปด้วย”

จนอินรับมา ไม่กล้าทำลายเวลารีบจำโดยทันที หูก็ฟังเสียงหวานๆ นั้นกล่าววาท

“นี่เรียกว่าจักรราศีแมงป่อง เป็นหนึ่งในกลุ่มดาวทั้งสิบสอง เส้นที่วาดไปตามจุดเม้มองแล้วรูปร่างอาจไม่เหมือนแมงป่อง แต่ขอให้ท่านคิดไว้เสมอว่ามันคือแมงป่องจริงๆ” เธอหยุดพักรับน้ำชาจากชีวฟางเซียนมาดื่ม ก่อนจะกล่าวต่อ

“ท่านคงแปลกใจกับสิ่งที่ข้าอธิบาย นี่เป็นวิชาลับเฉพาะของสกุลซือหม่าอย่างที่บอกไป จักรราศีแมงป่องเป็นหนึ่งในกลุ่มดาวทั้งสิบสอง นั้นหมายถึงยังมีอีกสิบเอ็ดจักรราศีที่ข้าไม่ได้วาด หากท่านชนะในการประลองครั้งนี้ ข้าจะสอนด้วยตัวเองหรือไม่”

เธอปรายตามองนุรุชที่เอาแต่ทำสีหน้าเคร่งขรึมขณะที่จดจ้องแผ่นกระดาษ แม้ไม่แสดงความรู้สึกผ่านสีหน้าแต่เธอก็ดูออกว่าเขาสนใจ ริมฝีปากแดงสดอย่างเป็นธรรมชาติยกขึ้นยิ้มก่อนจะหายไป ดวงตากระจ่างใสจ้องใบหน้านุรุชเขม็ง เหตุผลแรกที่เธอเลือกเขาเพราะศักยภาพยอดเยี่ยม ทว่าอีกเหตุผลหนึ่งคือ...เขามีบางอย่างที่แตกต่างจากผู้อื่น ทำให้เธอสงสัย

รู้สึกรำคาญจึงอินอีกหลายคำจนกระทั่งหมดเวลา ทุกคนต่างก็ประจำที่ ทหารอีกยี่สิบแปดนายนั่งล้อมรอบลานฝึกทหารเพื่อให้กำลังใจ ส่วนซือหม่าชีฮุยกับสาวใช้ทั้งสองและสุนัขสีขาว รวมถึงหลี่เสียนวั้นนั้นนั่งชมอยู่ในปะรำไม้

การประลองครั้งนี้ไม่มีกำหนดเวลาจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะล้ม รวีชินั่งลงหน้าพินที่ชีวฟางเซียนนำมาวางไว้ให้ นายกองจางหยงนั่งบนเก้าอี้ข้างลานฝึกทหาร หรือตามองหญิงสาวที่อยู่ฝั่งตรงข้ามซึ่งกำลังจะแสดงศิลปะชั้นสูงอันไม่เหมาะสมแก่สถานที่ ทว่านี่มิใช่ข้อห้าม หากนางต้องการส่งเสียง ดังนั้นเขาจึง

มิได้หักท้วงว่าสิ่งที่นางทำอาจจะสร้างความรำคาญและรบกวนสมาธิผู้ประลองทั้งสอง

“เริ่มได้!”

สัญญาณเริ่มการประลองดังขึ้น จงอินกับคนของนายกองจางหยงที่มีนามว่าเหลียนชุยยืนประจันหน้าเพื่อดูเชิง ทั้งสองตัวใหญ่พอกๆ กัน มีหน้าซำระดับพลังยังสูงทัดเทียมกันโดยอยู่ที่ระดับหก เรียกได้ว่าไม่มีใครได้เปรียบหรือเสียเปรียบ ขึ้นอยู่กับกุนชื้อผู้ให้คำแนะนำและคอยสนับสนุนของทั้งสองแล้ว

รัวซึกริดนิ้วบรรเลงพิน แต่ท่ามกลางเสียงเงิบงั้นนั้น นอกจากเสียงลมพัดหวีดหวิวก็หาได้มีเสียงไพเราะของพินไม่ ต่อให้ทุกคนประหลาดใจแต่ก็ไม่มีใครละสายตาจากผู้ประลองในลาน

สองร่างพุ่งเข้าหากันรวดเร็วราวกับเกาทัณฑ์ หมัดเท้าถูกปล่อยออกมาอย่างซันชานาญ ไอสีดำครอบร่างเปล่งรัศมีเป็นรัวคลื่น

นายกองจางหยงรวบรวมธาตุไฟส่งไปยังหมัดเท้าของเหลียนชุย ยามที่หมัดกระทบถูก ผิวสีคล้ำเข้มของจงอินให้ร้อนลวกจนกลายเป็นสีแดง เขาต่อสู้ด้วยตัวเอง โดยไร้คำแนะนำใดๆ จากหญิงสาว

“นางบอกจะประลองด้วยกลยุทธ์สนับสนุน ไหนเลยจงอินจึงดูเสียเปรียบเช่นนั้น นางเอาแต่นั่งติดพิน ไม่ให้คำแนะนำ ผิดกับนายกองจางหยงที่ตะโกนเอาๆ” ทหารนายหนึ่งหันไปสนทนากับทหารที่อยู่ด้านข้างเริ่มจับกลุ่มพูดคุยและพนันขันต่อกันอย่างสนุกสนาน

“จงอินจนถึงคราวเคราะห์ ไม่น่าถูกนางเลือก” ทุกคนส่ายหน้าอย่างไว้อาลัยให้จงอิน

“นายกองจางหยงช่างเยี้ยมยอด สร้างความสะดวกสบายให้เหลียนชุยดูพื้นหิมะนั้นปะไร ไม่ทำให้ลื่น ซ้ำยังเคลื่อนไหวได้ว่องไวนัก” อีกคนกล่าวชื่นชม

“ของมันแน่นอยู่แล้ว นายกองจางหยงไม่เพียงใช้ธาตุไฟ แต่ยังใช้ธาตุน้ำ

“ได้อีกด้วย” สีหน้าคนพูดแสดงความนับถือนายกองผู้สิ้นสุดชีวิต

จงอินนั้นลำบากอย่างแท้จริง อีกฝ่ายดูดันทั้งยังออกหมัดหนักหน่วง แม้เขาจะมีแรงมากเท่ากัน แต่ถ้าไม่มีพลังจากนางสนับสนุน ความร้อนจากหมัดเท้าของเหลียนชวยก็ทำให้เขาเสปไปหมด ครั้นถูกอีกฝ่ายยืมเยาะจึงเริ่มไม่พอใจ สีหน้าเคร่งเครียดยิ่งกว่าเดิมเมื่อถูกกดดัน

จงอินปราดเข้าไปลงมืออย่างเต็มโหด ไม่ปราณีและไม่ยั้งไม่ตรี ถึงอย่างไรก็ถือการประลองด้วยศักดิ์ศรี หากทำไม่เต็มที่จะชนะได้อย่างไร

ทว่าความหุนหันพลันแล่นทำให้จงอินพลาดท่า หมัดที่เต็มไปด้วยประกายเพลิงพุ่งเข้าสู่หน้า ทหารรอบด้านพากันปิดตา เพราะคาดว่าจะได้เห็นเลือดจงอินก็คราวนี้ ไหนเลยจ้งหะที่กำลังจะเปลี่ยงพล้ำ หมัดหนักนั้นกลับติดสะท้อนไปยังผู้ใช้ ประกายไฟแตกซ่านกระเด็นร้อนลวกผิวหนังของเหลียนชวย

“ท่านนายกอง!” เหลียนชวยเช่นเขี้ยวยามที่หันไปมองนายกองหนุ่มอย่างไม่เข้าใจ

นายกองจางหยงลุกขึ้นพรวด สายตากมปลาบพุ่งไปยังหญิงสาวที่กำลังติดพันไร่เสียงไม่ขยับ เมื่อครุ่นนางทำอะไร!

“จงอิน ท่านอย่าใจร้อน ปิดจิตสังหารเสีย เคลื่อนไหวสู่ทิศบูรพา ข้าสร้างจุดรวมพลังเสร็จเรียบร้อยแล้ว ประมือให้เป็นธรรมชาติเหมือนที่ซึกซ้อมกันในหมู่มิตรสหาย”

น้ำเสียงของหญิงสาวคล้อยลอยมาตามลม ทว่ามีเพียงจงอินที่ได้ยินผู้เดียว เมื่อครู่ตอนจะถูกโจมตี กลับมีสายลมอันอบอุ่นครอบคลุมร่าง ไม่ต่างจากเกราะป้องกันอันแข็งแกร่ง ขนาดที่สะท้อนพลังของเหลียนชวยและนายกองจางหยงกลับไปได้ นางช่างไม่ธรรมดา!

จงอินเคลื่อนไหวไปทางทิศบูรพาตามสายลมที่นำทาง นับพลันนั้นเขาก็ถึงแผนภาพของนาง จักรราศีเมฆงป่องที่จดจำไว้ ก่อนจะวาดเท้าตามจุดที่สายลมชี้

เหลียนซุ่ยพุ่งปราดเข้ามาประจุกเลือดดาว โจมตีจงอินที่ดูอ่อนคลายจากที่แรก ครั้นเข้าใกล้กลับถูกสิ่งที่มองไม่เห็นบาดผิวเนื้อจนร้องโอดโอยขึ้นมาเลือดสดๆ ไหลตามแขนและแผ่นอก ผู้คนรอบด้านเบิกตากว้าง ให้ความสนใจหญิงสาวที่ยังเจียบ ไม่ปริปากส่งเสียงแม้เพียงครั้งคำ

“เหลียนซุ่ยระวัง! อย่ารีบร้อน จับสังเกตด้วยความรู้สึก แม้ตามองไม่เห็นก็อย่าประมาท!” นายกองจางหยงตะโกนสั่ง ลูกไฟร้อนแรงดังเพลิงผลาญและแท่งน้ำแข็งเย็นเยียบถูกส่งไปเพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้แก่เหลียนซุ่ย ทว่าทันใดนั้น...

ตูม! เปรี๊ยะ!

ผู้ที่เบิกตากว้างอยู่แล้วยิ่งเบิกตาจนถลน ไฟลูกใหญ่เท่าศีรษะระเบิดเปรี้ยงเหลือเพียงสะเก็ดไฟร่วงลงบนพื้นหิมะ ส่วนแท่งน้ำแข็งแหลมคมก็แตกเป็นเสี่ยงๆ ตกอยู่รอบๆ พื้นหิมะที่หายไป พื้นตรงนั้นปรากฏรูปร่างสัตว์ชนิดหนึ่ง

“เมฆบ่อง!” ใครบางคนตะโกนเมื่อเห็นรูปร่างที่ปรากฏขึ้นมา

ชื่อหมาสี่ขุ่ยฉูบเคราพร้อมกับหัวเราะชอบใจ ชนถัวชากับหูลี่เสียนอวั้นอย่างสำราญ

“ท่านนายกอง!” เมื่อขาดคนสนับสนุนก็ดูท่าจะแย่เช่นกัน เหลียนซุ่ยตะโกนลั่น ไม่อาจทำอันตรายจงอินได้ แม้แต่ใบหน้าที่เริ่มเปลี่ยนสภาพเป็นเขียวช้ำขึ้นมาแล้ว

ทุกคนเห็นเต็มสองตา หมัดเท้าและกระบวนท่าอันปราดเปรี้ยวของเหลียนซุ่ยไม่กระทบถูกแม้เส้นผมของจงอิน ทั้งที่เห็นชัดว่าโดนแน่แล้ว ทว่ากลับวิ่งผ่านไปราวกับจงอินเป็นภาพลวงตา

“อย่ามีความรู้สึก ปิดจิตสังหารของท่านให้หมด อย่าเพิ่งลำพองใจ” รัวสี่ส่งกระแสเสียงตามสายลม

จงอินพยักหน้ารับ ออกท่าทางอย่างเป็นธรรมชาติ ครั้นเห็นอีกฝ่ายมีที่ท่าอ่อนร่นจนขาดสมาธิ ในใจพลันบังเกิดความยินดี ไม่น่าเชื่อว่านางจะ

ทำได้ถึงเพียงนี้

เมื่อนายกองจางหยงไม่อาจส่งพลังช่วยได้ ก็จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนมาใช้
กำแพงไฟล้อมรอบทั้งสอง ทว่าความร้อนนั้นกลับทำร้ายจิงอิน แต่ไม่ทำร้าย
เหลียนฮุย

เหงื่อกาฬไหลพลั่กๆ จิงอินที่ตอนแรกถูกอากาศเย็นจากลมหนาวมาถูก
ความร้อนกะทันหันก็ให้รู้สึกไม่สบายตัว ชีพจรเลือดลมติดขัดส่งผลต่อการ
เดินพลังเป็นอันมาก

“มันใจในฝีมือ ไส้แรงไม่ยั้ง อย่าได้ลั้งเล!” นายกองจางหยงสั่งเสียง
กร้าว เสียงนั้นดังกัมปนาท

ผัวะ!

จิงอินหน้าหยางถูกขัดเข้าเต็มๆ มีเลือดไหลออกมาจากจมูก ทว่าเขาไม่
แตกตื่นหรือลนลาน ยังคงเคลื่อนตามเส้นทางจักรราศีแมงป่อง หากสังเกต
ให้ดีจะเห็นว่าเหลียนฮุยนั้นอ่อนแรงยิ่ง ตามตัวเต็มไปด้วยบาดแผลที่คล้ายถูก
คมมีด

รัฐชะโกนก้อง คราวนี้มีได้ปิดกั้นเสียง “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน ทุ้มกำลัง
ให้สุดความสามารถของท่าน!”

น้ำเสียงเชื่อมั่นนั้นทำให้จิงอินฮึกเหิมล่ำพอง เขาควบรวมพลังไว้ที่หมด
ทั้งสอง ก่อนจะปล่อยออกไปสุดแรง

ฟิว!

เสียงอะไรบางอย่างลอยละลือ กว่าทุกคนจะได้สติก็เห็นร่างของ
เหลียนฮุยลอยผ่านสายลมใบมีดที่มองไม่เห็นทะลุกำแพงไฟออกไปด้านนอก
เสียแล้ว ทั้งไว้เพียงรอยเลือดเป็นทางยาวหลายสาย ช่างน่าสยดสยองยิ่งนัก

“ไหนว่าประลองเพียงรู้แพ้ชนะ เหตุใดถึงโหดเหี้ยมนัก” ใครบางคน
ในกลุ่มทหารพุดขึ้น

อีกคนกลืนน้ำลายอีกหนึ่งก่อนจะกล่าวต่อ “ข้าเคยได้ยินมา คุณหนูสี่
ชื่อหมาว์รัฐอำมหิตนัก เห็นนางคราแรกไม่คิดว่าจะเป็นจริงตามข่าวลือ ที่ไหน

ได้ พวกเจ้าดูสภาพเปลี่ยนขุ่ย”

ใบหน้าที่เรียงต่อกันในวงล้อมพยักหงึกๆ อย่างเห็นด้วย นึกเวทนา
เปลี่ยนขุ่ยที่ถูกนายกองจางหยงเลือก

กำแพงไฟบนลานฝึกทหาร รวมถึงสายลมใบมิดทั้งหลายนายไปแล้ว
จงอินยืนนิ่งอึ้งงันในฝีมือ เขารับรู้ได้ถึงสายลมอบอุ่นที่ฟุ้งมาหม่นวนอยู่รอบ
ฝ่ามือ พลังของนางเสริมพลังของเขา ไม่เพียงทำร้ายอีกฝ่าย แต่ยังดีดสะท้อน
พลังตรงข้ามกลับไปยังผู้ใช้ เหลือเชื่อนัก นี่หรือ...ผู้มีพลังสายสีเงิน พลัง
สองสายในตำนาน!

นายกองจางหยงลุกขึ้นกล่าว “ข้าแพ้แล้ว” เขาเดินไปประคองเปลี่ยนขุ่ย
ที่มีสภาพไม่ต่างจากเนื้อสับ

“ท่านเองก็ทำให้ข้าได้เปิดตาแล้ว” รวี่ชี่ลุกขึ้นค้อมศีรษะก่อนจะเดิน
ไปหาจงอิน

จงอินตื่นเต้น เกิดอาการประหม่า จริงหรือไม่ที่นางจะสอนจักรราศี
อีกสิบเอ็ดแบบให้แก่เขา ดวงหน้าเล็กเจิดจรัสนั้นมองตรงมาด้วยรอยยิ้มละมุน
ละไม ใบหน้าที่ดีดเรียบเฉยของเขาค่อยๆ แสดงความรู้สึก รอยยิ้มผุดขึ้นบน
ริมฝีปาก ทว่า...

“อ้ากกก!”

จงอินร้องลั่น มองฝ่ามือห้อยร่องแรงที่ถูกตัดเส้นเอ็น ก่อนจะทรุดลง
เพราะนางตัวตวัดมืออีกครั้ง

“อ้ากกก!”

ทุกคนลุกขึ้นด้วยความตระหนก คุณหนูสีผู้นี้วิ่งปาลไปแล้วหรือ จู่ๆ
ก็แกะเส้นไหมรัดผมออกมาตวัดเข้าใส่จงอินราวกับเส้นแส้ จากนั้นก็ตัด
เส้นเอ็นที่ข้อมือและข้อเท้า!

“ท่านทำอะไร!” นายกองจางหยงทั้งร่างเปลี่ยนขุ่ย รีบวิ่งเข้าไปหมายจะ
ห้าม แต่กลับถูกเส้นแส้ตวัดผ่าน เสียงหวานพุดขึ้นท่ามกลางความโกลาหล

“ท่านหยุดอยู่ตรงนั้น ที่จริงแล้วจงอินเป็นไส้ศึก!”

ทุกคนตะลึงกับคำกล่าวหา พลังหันไปมองหน้ากันอย่างงงวย

จงอินที่มีพลังยุทธสาส์นตำ ร่างกายแข็งแกร่งดุจหินผาไม่น่าจะถูกตัดเส้นเอ็นจนขาดได้ แต่เพราะยามนั้นปรกาการป้องกันตัวอ่อนลง มีเพียงความยินดีที่ได้รับชัยชนะ แล้วยังจะได้รับเคล็ดวิชาเฉพาะของสกุลเชื้อหมา ความไว้วางใจอุปถัมภ์กับความชื่นชมในตัวหญิงสาวทำให้เขาประมาท ถูกรอยยิ้มของนางพิฆาตอย่างเลือดเย็น

โลหิตสีแดงยามไหลต้องพื้นหิมะค่อยๆ จับตัวแข็ง แม้ม้าของรัวร์ซึจะเหมือนกล่าวหาหลายๆ ไรซึ่งหลักฐาน แต่เมื่อเอ่ยออกมาแล้วก็จำต้องระแวงระวัง กำแพงมนุษย์เริ่มล้อมรอบไม่ให้จงอินหลบหนีไปได้

นายกองจางหยงแหวกผ่านผู้คนเข้ามาถามหญิงสาว “คุณหนูทราบได้อย่างไรว่าจงอินเป็นไส้ศึก จงอินได้รับการตรวจสอบอย่างละเอียด ประวัติขาวสะอาด เมื่อกับลูกอยู่ที่บ้านรอคอยสามีเลิกฝึกทหารเหมือนชาวบ้านปกติทั่วไป ใบหน้านั้นเป็นของจริงมิใช่ปลอมแปลง ไหนเลยจะกลายเป็นไส้ศึกได้”

เธอสะบัดแส้ผ้าไหม คราบเลือดที่เกาะเป็นน้ำแข็งแตกออก สองประกายราวกับอัญมณี “ดูท่าว่าหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดจะถูกปิดหูปิดตาไม่น้อย”

เชื้อหมาชีสุยลุกจากปะรำเดินมาร่วมฟังใกล้ๆ พร้อมด้วยหล่เสียงอวิ้น ดวงตาศัลยกรรมร้ายของแม่ทัพใหญ่กวาดมองไปตามร่างที่อาบขี้โลมด้วยโลหิตของจงอิน มองแล้วมองอีกก็หาพบพิรุณใดไม่ จงอินมิได้คิดจะลুকหนี มีเพียงแวตาที่เผยว่าไม่ได้รับความยุติธรรมเท่านั้น

เชื้อหมาชีสุยถามย้ำกับลูกสาว “เจ้าแน่ใจหรือซีซี”

“ข้าแน่ใจอย่างยิ่งท่านพ่อ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“จงอธิบายข้อสังเกตของท่าน หรือหลักฐานที่ท่านพบจากจงอิน”
นายกองจางหยงคาดคั้นเมื่อเห็นจงอินหน้าซีดไร้สีเลือด

เพราะเป็น همینตฤฎจึงทำให้เลือดกลายเป็นน้ำแข็งและไม่ไหลทะลักออกมาจากบาดแผล แต่ความเจ็บปวดนั้นก็ทำให้คนอดที่จะสงสารเขาไม่ได้ จำต้องรีบทำการรักษาภายในหกชั่วยาม มิเช่นนั้นเส้นเอ็นที่ถูกตัดก็มีอาจต่อ

ติดได้เหมือนเดิม การถูกตัดเส้นเอ็นเช่นนี้ทำให้เดินพลังได้ไม่เต็มที่ การจะหลบหนีคงเป็นเพียงภาพฝัน แม้กระทั่งอยากฆ่าตัวตายก็ยากที่จะทำได้ นับว่านางทั้งฉลาดและโหดเหี้ยมสมคำเล่าลือ

“กระบวนท่าที่ใช้โจมตีของเขา” เธอเอ่ยไขข้อข้องใจ

ทุกคนต่างมีสีหน้าไม่เข้าใจ เพราะส่วนมากวิชาต่อสู้หากมิใช่ติดตัวมาแต่เดิม ก็ได้รับการฝึกสอนจากหน่วยแพทย์ที่เจ็ด

รั้วซีแจกแจงขณะเดินรอบจงอิน “กระบวนท่าของเขาไม่เพียงยอดเยี่ยมเหมือนเหลียนซุย แต่นั่นยังมีที่ต่างออกไป ทุกคนอาจมิได้สังเกต”

จงอินกัดฟันกรอดเพื่อข่มกลิ่นความเจ็บปวด เอ่ยเสียงลอดไรฟัน “พวกเราได้รับการฝึกฝนมาเหมือนกัน ยังมีสิ่งใดที่ต่างออกไปอีก”

รั้วซีย๋อตกลงนั่งชันเข่าตรงหน้าจงอิน มีเสื้อขนสัตว์สีขาวห่มคลุมไม่เห็นแม้แต่ริ้วขลุ่ย “จู่ๆ ต่างแน่นอน” เธอสำยนิ้วไปมาต่อหน้าเขาพร้อมกับจู้ปากก่อนจะกล่าว “ท่านไม่ออกกระบวนท่าให้เสียเปล่า มุ่งมั่นจริงจัง เน้นเพียงจุดตาย ผิดกับเหลียนซุยที่เหมือนเต็นรำไปรอบด้าน โจมตีส่วนไหนได้ย่อมโจมตีไว้ก่อน”

“นั่นก็ยังไม่บอกไม่ได้ว่าชำนาญแตกต่าง” จงอินเถียงด้วยสีหน้าเรียบเฉย ทว่าดวงตาแฝงความเคียดแค้นลึกๆ

“เหมือนท่านจะลืมนะไม่ว่าอย่างไร กระบวนท่าทั้งหลายที่ใช้ ออกแม้ส่วนมากจะเป็นหน่วยแพทย์ที่เจ็ดฝึกฝน แต่วิธีใช้บังคับได้ถึงความเป็นนักฆ่า! และยังมีตอนที่ท่านรื้อร่นเกรงว่าตนจะพ่ายแพ้ เปลือยใช้กระบวนท่าสังหาร!”

ทุกคนที่ได้ยินคำอธิบายตกตะลึง นึกทบทวนเหตุการณ์ที่ทั้งสองต่อสู้กัน แม้รวดเร็วจนมองตามแทบไม่ทัน ทว่าคนที่จำได้ก็ถึงกับขมวดคิ้ว

นายกองจางหยงมองหน้าจงอินราวกับต้องการขอคำอธิบาย

“ข้าพเจ้านี้ได้มีเจตนา เพราะกลัวจะพ่ายแพ้จนถูกปลดออกจากหน่วยแพทย์ที่เจ็ด จึงได้กระทำสิ่งที่ไม่ควรออกไป” จงอินแก้ตัวด้วยใบหน้าซีดเผือด

รั้วซีลุ่กซิ่นยืนอย่างสง่างาม กระซิบกระซาบสั่งการหล่เสียงอวุ่น เมื่อ

ฟังจบแล้วเขาก็ออกไปจากค่ายฝึกทหารพร้อมด้วยชีวพวงเขียนและเสื้อเย็บ
“เอาละ ถึงไหนกันแล้ว” เธอกลับมาชี้แจงต่อ ทำราวกับคำแก้ตัวของ
จงอินมิมีความหมายอันใด “กระบวนท่าสังหารของท่าน...ข้าเคยเห็นมาก่อน”
จงอินรักษาความสงบนิ่งได้อย่างน่าชื่นชม ฟังต่อไปว่าหญิงสาวจะกล่าว
สิ่งใดอีก

“เมื่อหลายเดือนก่อน ข้ากับชีวหวางเคยถูกนักฆ่าไล่ล่าที่งานเทศกาล
ล่ารางวัลในเมืองฟง เข้าไปยังดินแดนที่สร้างขึ้นจากอักขระ บรูซใช้กริชกับ
สตรีใช้แส้ที่เป็นนักฆ่าล้วนออกกระบวนท่าเดียวกับท่าน”

จงอินหน้าถอดสี แต่เมื่อจะแก้ตัวอีกครั้ง นางก็กล่าวตัดหน้าขึ้น
เสียก่อน

“ที่ข้อมือของท่านย่อมจะมีบางอย่างที่แสดงว่าเป็นนักฆ่ากลุ่มเดียวกัน”

สายตาของเหล่าทหารรวมถึงนายกองจางหยงเพ่งมองไปยังข้อมือของ
จงอิน ทว่าเห็นเพียงตราสัญลักษณ์ที่ข้อมือด้านใน อันบ่งบอกว่าเป็นทหารจาก
ชายแดนทิศอุดรเหมือนกับทุกคน

“โอ...ข้าพลาดแล้ว ดูเหมือนสิ่งที่ใช้จะเป็นของดี” รวี่ชีฟิมพำเมื่อเห็น
ตราสัญลักษณ์

“ท่านไม่ควรเอาชีวิตของผู้อื่นมาล้อเล่น” นายกองจางหยงตำหนิ ไม่ได้
ดูสีหน้าผู้บังคับบัญชาอย่างท่านแม่ทัพเลยว่าจะไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“ข้ายังพูดไม่จบ คราแรกที่สงสัยเขาเพราะเห็นผิวหนึ่งส่วนนั้นแข็ง
กระด้าง หากเป็นหน้าร้อนย่อมจะมองออกได้ยาก แต่นี้เป็นหน้าหนาว ข้อมือ
ของผิวหนึ่งที่ตายแล้วจึงแสดงออกมา” เธอที่เรียนวิชาแพทย์คุ้นเคยกับผิวหนึ่ง
มนุษย์ดี ไม่ใช่เรื่องยากที่จะบอกว่าส่วนไหนเป็นผิวปลอมหรือผิวจริง

นายกองจางหยงมีที่ท่าจะแก้ต่างแทนลูกน้อง เธอเลยกล่าวต่อให้จบใน
คราวเดียว “ตอนที่นายกองจางหยงใช้กำแพงไฟกดดันจงอิน ตอนนั้นผิวหนึ่ง
ที่ข้อมือมีความเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวง ไม่เพียงตราสัญลักษณ์ที่บิดเบี้ยวไม่คง
รูป แต่ยังเผยสัญลักษณ์ที่แท้จริงให้ข้าได้เห็น สำหรับข้าที่ต้องคอยสนับสนุน

เขา แน่หนอนต้องรอบคอบในการช่วยเหลือ มองทุกสิ่งที่จะได้เปรียบและเสียเปรียบ นั่นจึงทำให้ข้าได้เห็น”

เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของจงอิน ทหารสองนายในหน่วยแพทย์ที่เจ็ด จึงเข้ามาช่วยกันจับยึดคนที่กำลังตื่นตูรจนทวายจะหนี “จงอิน เจ้าอดทนหน่อย แม้จะร้อน แต่เจ้าต้องทำให้ไปรุ่งใส”

นายกองจางหยงไม่คิดประวิงเวลา คบรวบธาตุไฟไว้ที่ฝ่ามือแล้วส่งไปยังข้อมือของจงอิน เฝาผลาญผิวหนังสีเข้มนั้นอย่างไม่ปราณี

เสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดและแสบร้อน ทำให้ผู้คนบนสายตาแฝงความสงสารชั่วขณะ

ทันใดนั้นความจริงพลันปรากฏ ตรัสสัญลักษณ์ประจำทิศอุดรถูกเผาไหม้ กลายเป็นสัญลักษณ์อื่นที่สีแดงฉนีกอยู่ตรงนั้นแทน

“ไม่น่าเชื่อ จงอิน นี่เจ้า!”

น้ำเสียงแสดงความผิดหวังจากสหายร่วมฝึก ไม่ทำให้จงอินสะทกสะท้าน เขาหัวเราะออกมาพร้อมกับคนเสียสติ

“ฮาๆ ไม่นึกว่าแฝงตัวมาได้นาน วันนี้จะพลาดท่าเพราะสตรีที่มีอายุเพียงสิบห้าขวบ สมแล้วที่ท่านเป็นว่าที่โอรสหวางเพย ไม่อาจดูเบาได้จริงๆ”

การสอบสวนเริ่มขึ้นที่ตรงนั้น นายกองจางหยงเขียนจงอินด้วยเลื่อยารุนแรง เค้นเอาความจริงทุกสิ่ง ทว่าสำหรับนักฆ่าที่ได้รับการฝึกฝน ปากหนักอย่างไรก็ยังคงหนักอย่างนั้น

รั่วซึบมองร่างที่ชุ่มเลือดอย่างเฉยชา วันนี้หากไม่ได้เบาะแสคนขององค์รัชทายาท เธอจะไม่เลิกرا ต้องหาตัวหัวหน้าที่บงการนักฆ่ากลุ่มอินทรีแดงนี้ให้ได้

เสียงสั่นกระแทบเนื้อดังบาดใจผู้คน ทว่ายังคงไร้ซึ่งเสียงสารภาพจากจงอิน กระทั่งหลี่เสียนงวินกลับมา ไบหน้าเย็นชาของรั่วซึบจึงปรากฏรอยยิ้ม

ตลบ!

ร่างสตรีนางหนึ่งที่มีสภาพย่ำแย่ รอยเลือดซึมผ่านตามอาภรณ์เป็นจุดๆ

ถูกโยนลงบนพื้นกลิ้งไปอยู่ตรงหน้าจอน

เหล่าทหารส่งเสียงฮือฮา แม้แต่นายกองจางหยงยังอุทาน

สตรีผู้นั้นนอนนิ่งไม่ไหวติงราวกับเสียชีวิตแล้วกระนั้น ครั้นจอนได้เห็นชัดๆ ก็เบิกตากว้างอ้าปากค้าง

“ฮะ...ฮูหยิน” ปิ่นปักผมที่เขาซื้อให้ภรรยาหลุดออกมาตามเส้นผม กระบพิ่นหิมะอันเย็นเฉียบ นัยน์ตาจอนที่แดงก่ำตัวตมอดคุณหนูจวนแม่ทัพ ผู้โหดเหี้ยมอย่างเจ็บแค้น

“นางเป็นภรรยาข้าน้อย เหตุใดกฎหมายแคว้นชิงหลงถึงได้อำมหิตเช่นนี้ นางเป็นผู้บริสุทธิ์!”

ร่วชีเดินไปหยุดอยู่ข้างร่างสตรีที่ได้ซื้อว่าเป็นภรรยาจอน ถามในสิ่งที่ต้องการ “บอกมา หัวหน้าของเจ้าอยู่ที่ไหน”

“ฮิ! คิดจะจ้างปากข้าน้อย แม้ตายก็ไม่ขอสารภาพ!”

น้ำเสียงนั้นหนักแน่นทำให้ร่วชีอดที่จะชื่นชมในความปากแข็งไม่ได้

“เอาอย่างนั้นก็ได้ แต่ข้าไม่ฆ่าท่านหรอกนะ ดูจะง่ายเกินไป” เธอกล่าว น้ำเสียงสบายๆ ก่อนจะหันไปด้านหลังส่งสัญญาณบางอย่างให้ตัวพางเซียน

ตอนที่ผู้คนอับจนปัญญาจะหาความจริงจากปากนักฆ่าอย่างจอน เหตุการณ์ที่ชวนให้เหล่าทหารฉกรรจ์ตัวใหญ่ล่ำสันสลัดใจก็พลันบังเกิดขึ้น

เด็กชายวัยห้าขวบถูกผลักเข้ามา แต่ก่อนที่ร่างเล็กจะถลาล้มลงไปนอน กองกับร่างหญิงสาวที่ซุ่มเลือด ก็ถูกมือร่วชีคว้ากุมลำคอเอาไว้

“โอ้...เจ้าหนูนี้ เป็นบุตรชายของผู้ใดหนอ”

น้ำเสียงราวกับมีเรื่องสนุกทำให้จอนหน้าเขียวคล้ำ ถลึงตาที่แดงก่ำจนแทบถลน “ปล่อยลูกชายข้าน้อยเดี๋ยวนี้!”

“อีก! ทะ...ท่านพ่อ...”

เสียงอ่อนแรงของเด็กชายทำให้ผู้คนหวาดหวั่น คุณหนูสี่ชื่อหมาร่วชีเป็นปีศาจร้ายกลับชาติมาเกิดหรืออย่างไร ผู้บริสุทธิ์แม้กระทั่งเด็กตัวเล็กๆ ก็ไม่ละเว้น

นายกองจางหยงคิดแย่งชิงเด็กจากมือสตรีใจดำ แต่กลับถูกหลี่เสียง-
อวี่นก้าวเข้ามาทันทำเอาไว้อย่างรวดเร็ว สองสายตาระหว่างนายกองหนุ่มกับ
คุณชายผู้ควบคุมทหารรักษาเมืองฟาดฟันกันเงี้ยวๆ

“บอกมา หัวหน้านากลุ่มอินทรีแดงอยู่ที่ไหน!” แววดากระจางใสของเธอ
วาวโรจน์ แร่ที่บีบลำคอเด็กน้อยเพิ่มขึ้นจนคนมองก็รับรู้ได้

เด็กน้อยน้ำตาไหลพรากไร้เสียงร้อง มีเพียงเสียงอึกอักในลำคอ และ
ลำตัวที่ถูกยกลอยขึ้นจากพื้น ดวงหน้าแดงจนเขียว

ก่อนที่จะเกิดโศกนาฏกรรมอันยากจะลืม จงอินก็สารภาพ “ข้า້น่อย
ยอมแล้ว ท่านหัวหน้าน้อยู่ที่ดินแดนแห่งความมั่งคั่ง!”

“เฮ้อ... ไม่สนุกเอาเสียเลย” เธอปล่อยมือจากลำคอเด็ก ร่างเล็กวิ่งลง
บนพื้นแน่นิ่งไปไม่ต่างจากมารดา

จงอินร้องโหยหวน ดันรนจากเชือกที่มัดแขนขา กระเสือกกระสน
เข้าไกล้ำร่างภรรยาและบุตรชาย เหล่าทหารทั้งหลายเบือนหน้าหนี รู้สึก
สะทกสะทอนใจกันถ้วนหน้า มีสีหน้าเคร่งเครียดที่มีอาจช่วยได้ นางเป็นถึงว่าที่
พระชายาในโช่วอ๋อง ซ้ำยังเป็นบุตรสาวของท่านแม่ทัพ ฮ่องเต๋ไปรดและเอ็นดู
ไม่ต่างจากพระธิดาองค์หนึ่ง ใครเล่าจะกล้าท้าทายอำนาจของนางกัน

นายกองจางหยงทนต่อความไร้มนุษยธรรมของสตรีที่ดังมาเพียง
หน้าตา แต่ใจดำสนิทราวกับกันทะเล็กละไม่ไหว เขาผลักหลี่เสียงอวี่นออกไป
ก่อนจะก้าวเข้าไกล้ำหญิงสาวด้วยใบหน้าถมึงทึง “คุณหนูสั้ทำเกินไปหรือไม่
ข้า้ไม่นึกเลยว่าท่านจะไม่เลือกวิธีการเพื่อให้ได้มั่งซึ่งสิ่งที่ต้องการเช่นนี้”

รั้วซีหัวเราะน้อยๆ อย่างคนไม่รู้สึกรู้สา ปรายตามองจงอินที่คลุ้มคลั่ง
คล้ายคนไกล้ำบ้า ก่อนจะขยับเข้าไกล้ำบิดาพลางทอดแขน “ข้า้ทำดีหรือไม่
ท่านพ่อ”

แม้กระทั่งชื่อหมาชีฮูยยังตอบไม่ได้ ใบหน้าเคร่งขรึมฉายความลำบาก
ใจที่จะกล่าวในตอนนี้

เมื่อเห็นบิดาทำท่าจะร้องไห้ เธอก็เลิกหลอกหลวงผู้คนด้วยการดีดนิ้ว

เปาะ!

ภาพภรรยาของจิงอินและบุตรชายหายวับไปกับตา จิงอินที่กำลังคร่ำครวญอึ้งงัน ก่อนจะกวาดตามองไปรอบด้านเพื่อหาครอบครัวอย่างสนลาน

“แก้มดีให้ช้า แก้มัดเร็วเข้า!”

“นี่มันเรื่องอะไร” นายกองจางหยงและเหล่าทหารแตกตื่น มองหาร่างสองแม่ลูกที่เคยนอนนิ่งอยู่ตรงนั้น ทว่ากลับพบแต่ความว่างเปล่า

“ภาพลงตาอย่างไรล่ะ” เธอว่าก่อนจะรับเสี้ยวเยี้ยวที่กระโดดขึ้นมา แล้วลูบหัวมันอย่างเอ็นดูที่ทำงานได้ดียิ่ง

“ข้าขอภัยที่เข้าใจคุณหนูผิดไป” นายกองจางหยงค้อมกายลงสำนึกผิด ครู่ก่อนเขานึกเกลียดชังนางไปแวบหนึ่งจริงๆ

“แล้วไปเถอะ ตอนนี่จิงอินคงเซ็ดหลาบแล้ว อยากจะสอบสวนอะไรก็สุดแล้วแต่ท่าน ข้ากับท่านพ่อก็มีเรื่องสำคัญต้องไปทำ” รวีซีพยักหน้ารับการขอโทษจากเขา และทิ้งท้ายไว้แค่นั้น รอให้เรื่องไล่ศึกจบก่อนค่อยบอกจุดประสงค์ที่จะใช้งานหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ด เธอรีบลากบิดาที่ยังมึนงงไม่ต่างจากคนอื่นออกมา

นายกองจางหยงมองตามแผ่นหลังบอบบางที่ยังคงสง่างามแจ่มเช่นวันแรกที่ได้พบ จิตใจนางยากแท้หยั่งถึง เรื่องนี้สอนให้เขารู้ว่า อย่ามองคนเพียงภายนอก เห็นการกระทำก็อย่าเพิ่งตีความไปก่อนที่จะความจริงจะปรากฏ เหตุการณ์นี้ตอกย้ำถึงความบกพร่องในหน้าที่ เขาสูญเสียหน้าและเสียใจที่ตนนับไล่ศึกเป็นสหาย ข้ายังมองไม่ออกว่าอีกฝ่ายประสงค์ร้าย เกือบจะทำให้ทุกคนในหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดรับเคราะห์ หากวันหนึ่งได้รับงานสำคัญจากฮ่องเต้ ไหนเลยจะทำได้สำเร็จ คงถูกตลบหลังโดนสังหารจนหมด หรือไม่ก็ถูกใส่ร้ายว่าเป็นกบฏ ครอบครัวยังต้องโทษประหารเจ็ดชั่วโคตร

ภายหลังนายกองจางหยงจึงไปขอรับโทษตามกฎหมาย โดยไม่ปริปาก แก้วตัวให้เสียเกียรติแม้เพียงครึ่งคำ

เมื่อเข้ามาในปะรำไม้สีชาว ชื่อหมาสี่ขาก็ถามขึ้น “เจ้าทำได้อย่างไร”

“ข้าให้หลี่เสียงอวั้นกับฟางเซียนไปสืบหาบ้านของจงอิน และให้เสียวเยี่ย จดจำใบหน้าและลักษณะคนในครอบครัวของเขา เสียวเยี่ยของข้ามีความสามารถพิเศษ สามารถสร้างภาพลวงตาได้นะท่านพ่อ”

“เป็นสุนัขที่ประเสริฐนัก” ชื่อหมาชีฮุยเหลือบตามองสุนัขสีขาวที่เอาหัว ฎไปตามหน้าอกของลูกสาว

“ให้ข้าช่วยเจ้าวางแผนจับกุมหัวหน้ากลุ่มอินทรีแดงเถิด พักนี้เจ้าเหนื่อยเกินไป สมควรพักผ่อนหน่อย” เขายื่นมือไปลูบศีรษะนาง

“เห็นทีว่าแผนการของท่านพ่อตา คงต้องเพิ่มเป็นหาง¹⁴ เข้าไปในนั้นด้วย”

น้ำเสียงคุ่นเคยที่ชวนให้คิดถึงดังแว่วมา รัวซีหันมองไปตามเสียงทุ้มนุ่ม นั้น ลูกขึ้นยืนเฝ้ายิ้มด้วยความดีใจ “หมิงหมิง”

ครั้นเห็นผู้ที่มาถึง ชื่อหมาชีฮุยก็ปล้นชักสีหน้าใส่

รัวซีกะพริบตาปริบๆ มองบุรุษที่เคยสวมอาภรณ์สีดำเสมอ ทว่าวันนี้ เปลี่ยนมาเป็นสีขาวบริสุทธิ์ เดิมทีควรจะกลมกลืนไปกับหิมะที่เป็นพื้นหลัง แต่ร่างสง่ามานั้นขับเน้นให้เขาโดดเด่นและสะดุดตา ราศีความสูงศักดิ์แผ่ออก มารอบตัวจางๆ ร่าเริงก้าวอย่างเชื่องช้า ทว่าฝีเท้าหนักแน่นราวกับจะสลัก ลึกลงบนพื้นหิน ใบหน้าหล่อเหลาดุจเทพเซียนชิตขาวเล็กน้อย ริมฝีปากได้รูป สวยสิระเรือ่สงี่ยมอ่อนโยนชวนเคลิบเคลิ้มมาให้

“ชีซี!” ชื่อหมาชีฮุยปรามเสียงซีริมเมื่อเห็นลูกสาวจ้องบุรุษตาเป็นมัน

รัวซีปรับสายตาลุ่มหลงให้กลับมาเป็นปกติ ไม่ทันไรเสียวหมิงก็เดินมา หยุดอยู่ข้างกายเธอแล้ว

“การะท่านพ่อตา” เสียวหมิงแสดงความเคารพอย่างนอบน้อม

ชื่อหมาชีฮุยยอมรู้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร “การะหางเยี่ย¹⁵”

¹⁴ เป็นหาง หมายถึง ตัวข้าผู้เป็นองค์ชายหรือองค์

¹⁵ หางเยี่ย หมายถึง คำเรียกองค์ชายหรือองค์

เสวียหมิงเหมือนจะชอบความท้าทาย จึงจับมือรั้วซีดึงลงให้นั่งพร้อมกัน กล่าวตบหน้าคนที่กำลังจะอ้าปากดู “ท่านพ่อตา เชิญนั่งลงเถิด”

ซือหม่าซีฮุยระงับความไม่พอใจที่อีกฝ่ายจับมือลูกสาว ทว่าเพราะเห็นสีหน้ามีความสุขของนาง จึงนั่งลงและซักถามลูกเขยเรื่องที่ตึงใจกลั่นเกล้ง “ผ่านมาเพียงไม่กี่วันหวางเยี่ยก็ว่างเสียแล้วหรือพะยะคะ กระหม่อมคิดว่างานแต่งใหญ่โตคงใช้เวลากำหนดพิธีการนานไม่น้อย”

เสวียหมิงอมยิ้ม สอดประสานนิ้วมือกับหญิงสาว “เรื่องนี้ท่านพ่อตาอย่าได้เป็นห่วง เป็นหวางรอบคอบและละเอียดอ่อนยิ่ง ทำบ้างพักบ้างจะได้ไม่เป็นการฝืนร่างกายมากเกินไป”

‘ใช้อาการป่วยมาอ้าง!’ ซือหม่าซีฮุยขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

ไต้ยิ่นเซ่นนั้นรั้วซีก็ลอบจับชีพจรเขา รับรู้ได้ถึงแรงตืดสะท้อนอันทรงพลังก็คลายความกังวล ก่อนที่บิดาจะหาเรื่องไปมากกว่านี้ เธอจึงกล่าวขึ้น “กลับจวนแม่ทัพไปกินข้าวกันก่อนดีหรือไม่ จะได้วางแผนจับกุมหัวหน้ากลุ่มอินทรีแดง”

เสวียหมิงหาได้ตกใจกับคำพูดนี้ไม่ เขายืนดูนางอยู่นานแล้ว ถึงได้รู้ว่าจงอินเป็นไส้ศึกที่แฝงตัวมา ขณะที่ซือหม่าซีฮุยพยักหน้ารับอย่างไม่เต็มใจนัก ก่อนจะย่นขึ้นสะบัดชายเสื้อแล้วเดินนำไป